

Crítica* teatre

Juan Carlos Olivares

Beckett, el vodevil i la psicodèlia

Una bona font d'inspiració per als autors teatrals són les enquestes. Segons les últimes, el problema de la vivenda ocupa un lloc destacat. Agustí Vila ha considerat que el tema podria ser la base del seu primer text dramàtic. Un punt de partida social que l'autor aviat metamorfosa en un surrealista vodevil amb una fines-

tra permanentment tancada i una porta permanentment oberta. Una finestra tancada per asfixiar físicament i psíquicament els llogaters i una porta oberta a l'angoixa de l'amenaça desconeguda.

El nucli del seu fals vodevil és una parella del passat i una del futur. Una al final de la seva convivència i una altra a l'inici. Les uneix la desesperació per deixar o

trobar una llar, una relació asfixiant i un tràgic destí comú. També comparteixen l'angoixa beckettiana de l'arribada de l'administrador i la defensa numantina del seu espai vital. Però només la parella que aspira a un futur participa del joc de la porta oberta i els seus convidats sorpresa.

Una estructura interessant, una escenografia deli-

rant i una direcció d'escena que intenta amb èxit fer creïbles cadascun dels personatges enmig d'un text que acaba per asfixiar-se en una estèril acumulació de seqüències. El principal inconvenient de *La finestra tancada* és entendre cap a on vol dur l'autor la seva obra. Acaba la funció i l'espectador no sap què fer amb el text. Haurà disfrutat

amb l'estètica manga dels personatges convidats, les interpretacions -intensa Mar Ulldemolins-, però el text i el seu perquè és una incògnita que ni tan sols incita a l'enuig per no obtenir resposta.

*

La finestra tancada, ESPAI LLIURE, 23 DE FEBRER. DIR.: CARME PORTACELI.